

VITALITAT

M. Rigola
OLOLOT

Revista Olotina Literaria, científica y administrativa

SETMANARI DEFENSOR DELS INTERESSOS DE LA COMARCA QUE NO ESTÁ ADHERIT NI AFILIAT A CAP PARTIT POLITIC

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Imprempta de Pere Aubert. Sant Bernat, n.º 2

Els pagos son a la bestreta.
Dels treballs publicats ne responen sos autors.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Any, 5 ptes.—Nombre solt, 10 céntims.

DE LES OBRES QUE'S REBIN SE'N DONARÁ COMPTE Y DE LES QUE SE'N ENS ENVIIN DOS EXEMPLARS SE'N FARÁ LA CRÍTICA

La mandra

Res que s'assembla tant a la mort com la quietut del dormir, res que fassi venir tanta son com la inacció, cap perill tan gran en si pera l'actuació profitosa com el no fer res; ab una paraula, la mandra es el pitjor mal per la colectivitat y per l'individu, perquè porta l'afebliment del cos y la pèrdua de la voluntat y fins l'anorreament total.

Y n'hi ha tanta de *mandra* entre nosaltres, hi ha tanta tendència a la *son* en els olotins, que correm greu perill d'arribar a no haverhi remei.

Per aixó solsament, encara que no tinguessim altre cosa a empendrer, fora necessaria una publicació per despertar als que dormen encara que fos a crits y si no n'hi hagués prou a pessics y tot.

Que es dura y enutjosa la feina pels que la tenen de fer? Tant se val; quant se vol, molt se pot y res que valgui hi ha que no costi. Quant se te'l convenciment de que una cosa bona es necessaria se te de portar a cap per obligació y per egoisme, o millor dit, per virtut de conservació.

Y com que nosaltres, repetimho una vegada més, estem certs que no convé deixar reposar les aigües massa juntes per fora, y corrompudes per dintre, en la vida olotina, com que estem massa certs que hi ha molt per fer en tots els ordres, per la mandra dels molts y la inepcia dels pocs, tenim l'obligació de criticar l'ensopiment sempre que vulgui arrelarse y ho farem pesi a qui pesi.

Y después de l'obligació moral encara ens queda una altre raó tant o més poderosa per donarnos ales, y es el nostre dret de viurer com a olotins a quins no está conforme la manera de viurer actual, tan falsament pacífica en apariència y tan barroerament imposada.

No fa molt que havíem arribat a creurer que realment s'operaba un cambi radical en l'administració de la cosa pública.

Perque no dirho que ho veiem ab gust y ens disposavem a posar al servei de la gent directora tot el nostre concurs y les nostres forces? Sortiren iniciatives y s'esbossaren projectes que'ns feren ovirar tot un gloriós pervindre. ¿Perque,

doncs, no han d'estudiarse els que s'han prés en consideració y no s'han de portar més rapidament a la práctica aquells que s'han informat favorablement?

La mandra, aquesta dítxosa mandra que sembla no més que sigui un patrimoni o una enfermetat hereditaria dels olotins.

El poble posá tota l'esperansa en la gestió dels que avui ens governen, però es dolorós al dirho, avui comensa a temer que aquesta li sigui altre volta defallida.

Per aixó nosaltres no'l volem aquest silenci y aquesta quietut propicia al estat letárgic, y per aixó volem remouren y agitar, perquè el clamoreix d'aquest poble que comensa a dubtar y que demana cosas necessaries, millores, serveis, no'ls deixi fer com als passats l'eterna mitjdiada.

R.

Coses de Casa

Com aquell que no te res a fer, m'estaba passejantme l'altre dia amunt y avall del Firal esperant que comensessin les sardanes y disposat a respirar la polsaguera que s'hi aixeca cada dia que hi ha murga.

El que m'hagués observat d'aprop ben segur que s'hauria pensat que aquella hora jo la destinaba a fer la digestió y a reposar de les fatigues que'm porta el treball cotidiá, al que de cap manera puc sustreurem. Y a fe que s'hauria pla ben equivocat; tots els meus aires eren d'escampar la boira, sí, però el meu magi no reposaba ni un moment buscant tema que fes per casa. Y no trobant res que fos digne de posarho en solfa, apesar de no faltarhi cosetes que be mereixen quatre notes per una clarinetada, vaig disidir abandonar el passeig y donar una va y vé per el carrer Major y de S. Esteve per veurer si era més afortunat en la troballa d'assumpto per aquesta setmana.

Vaig dirme: com que per aquí circula tot lo bó y millor y tot lo més dolent y ordinari forsosament per mica que afini el clarinet ha de sortirne alguna cosa. Y ja'm tenen plassa de Capellans avall ab l'instrument a sota'l bras,—dic, ab el llápit a la

ma,—disposat a anotar tot alló que cregués digne de la meva ocupació.

Paso per devant de can Deu y apunto: el senyor concejal y confiter ab dos o tres senyores ocupant la vía pública sentats ab cadires. Deu pases mes aball en Gervasi fent lo mateix a l'acera, devant de cal apotecari. Vaig seguint; la Carnicera ab sa tia y dos corridos per un costat de carrer y els barberillos y veins per l'altre. Malo, vaig pensar, aquí ja no pots passar no més que per les baquetes. Embesteixo de dret y tiro avall y ja'm trobo a la plassa.

Ola, ola, aixó ja's complica, aquí deu haverhi scasió d'Ajuntament. Esaic, Mercedes, Soler F., Badia, Soler R., Jolis, Torrent y Buch. Com no hi ha acera al devant, senyalo un cotxe.

Continuo el meu passeig y'm trobo ab la simpática y atractiva Sabatera y les de la llibreria que apuntalen llurs respectives cases. Y ja estic al devant del estanc ab la carrandella dels cassadors parlant de conills y gossos y comptant les seves hazañas y sobre tot contant moltes mentides. Y vetaquí que ja he arribat a la Font del Conill, faig mitja volta y torno sobre'ls meus passos pera filosofar sobre les notes preses y sapiguer el perquè un fragment d'autoritat que va al devant meu no ha denunciat tota aquella colla d'infractors a les ordenances municipals, que no tenim, impeding el lliure pas per la vía pública.

No vaig pas passar d'allá ont hi havia aquella diligencia a la plassa que ja tenia la solució.

Y vetaquí com tot passejant vaig trobar el tema.

CLARINET.

Literaries

AMOR

Concibo amar ardentemente, mortalmente, lo bastante para hacerse matar y matar, incluso, al objeto amado.

Concibo dos seres igualmente libres de preocupaciones, amándose y estimándose solos el uno y el otro, por encima de todo: libres de todo prejuicio: no teniendo cariño, abnegación, lealtad y honor, más que para ellos dos: pero poseyendo todo esto en grado supremo.

Es hermoso no ver en el mundo más que un ser, no alimentar en el alma más que un solo pensamiento, en el corazón un solo deseo y en la boca una sola palabra... un nombre que se repite, que se murmura sin cesar, a todas horas y en todas partes, lo mismo que una plegaria.

Josep Plá PINTOR DECORADOR * * CARRER DEL PATI NÚM. 1 * * DEVANT LA
PESCATERIA * * PREUS ECONÓMICS * * * * *

La luz de nuestra vida, es solo el amor: siempre hay, sin duda alguna, otro ser para sentir el nuestro y prodigarnos, en cambio, el suyo.

Por el amor, se disipan las más densas tinieblas de la vida, se allanan las pendientes, florecen los más abruptos senderos y la muerte aparece como paso de un amor grande á un amor eterno.

Por él ruedan los soles por la inmensidad del espacio. Por él, al beso primero de la brisa de Abril, se estremecen las flores en el misterio de la fecundidad. Por él el cielo y la tierra en un solo abrazo se confunden. Por él busca el martirio la virgen soñadora, y por él, el Cristo eterno, el Amor de los amores, descendió hasta la tierra y predicó la paz y murió perdonándonos.

¿Queréis que os cuente una cosa?

Procuraré no contaros nada triste: soy acérrimo enemigo de las penas.

Lo que voy á contar, no sé si llamarle cuento, ó delirio, ó dulce sueño.

¿Erase que se era un rey que tenía tres hijas?... No. Es solo un artista, un soñador, algo romántico, si queréis, pero sin afectación.

Sus sueños no fueron nunca de castillos encantados, ni de grutas misteriosas, ni tesoros escondidos...

Su único sueño, su ideal, ha sido, aunque hasta ahora increada, una mujer.

Oid, oid y decidme lo que es: si sueño, delirio ó cuento.

Las sombras desaparecían, después de obscura noche y la bellísima aurora, con sus tenues resplandores iba iluminando el horizonte.

El alba teñía con los primeros fulgores de rosada luz el espacio.

La brisa despertaba con murmullo leve; las flores levantaban sus hermosas corolas, como para recibir el primer beso del nuevo día; las aves gorgueaban cantando sus amores, y se percibían esa multitud de misteriosos ruidos causados por la naturaleza al despertar.

El murmullo de la brisa y de las fuentes. Las mil aromas de perfumadas flores. Los trinos de los pájaros que revoloteaban por el espacio....

Los dorados celajes del Oriente, que, con sus resplandores de mística hermosura, envueltos en blanco y vaporoso ropaje, descendían hacia la tierra....

Yo contemplaba tan delicioso amanecer desde el balcón de mi morada, extasiado, sin darme cuenta de mi mismo.

Había pasado una noche horrible de insomnio y fantásticas ilusiones revoloteaban en aquellos instantes en torno mio.

La amistad con todas sus dulzuras y desengaños, el amor con sus poéticas expansiones, mi vida bohemia con todos sus quebrantos, placeres y zozobras, el hogar con sus tranquilos é inefables goces. Todo, todo venía en confuso tropel á mi acalorada mente.

Pensé en el ideal de mis ensueños.

Cerré los ojos, encontré mi espíritu, y al impulso de mi pasión ilusoria, y á la fascinación que sobre mí ejerce, dieron incontrastable fuerza á mi imaginación soñadora, y vi aparecer ante mí su honrosa imagen.

Una imagen, bella como los fantasmas que los fogosos orientales piutan en sus cuentos; pura como los destellos con que la aurora, al despertar, baña el espacio infinito.

Mi alma, esencialmente artista, vagaba con mi poderosa fantasía por un mundo de sublimidades indefinidas.

Semejaba una de esas estatuas griegas de formas ideales y sin existencia en la realidad.

Dad á sus labios el color de la granada: á su rostro la majestad de una reina altiva: á su cabeza los bucles de largo y brillantísimo cabello, naturalmente rizado y partido con graciosa coquetería en dos mitades. Colocad en ella unos divinos ojos, animados constantemente por el fuego del arte: vivos y ardientes, que ya se entreabrían dejando ver un cielo de dulzuras y de promesas, ó ya chispeaban mostrando un infierno de voluptuosidad y de amor; en los cuales, lo mismo se retrataban las ternuras del amor

más apasionado, que los relámpagos de las más terribles tempestades: la serenidad del lago tranquilo, ó el brillo fosforescente del oleaje de encrespado mar en obscurísima noche.

Animad, en fin, con el soplo de la vida la piedra inerte y tendreis una idea, aunque incompleta, de la belleza de mi estatua.

Embriagábame el espíritu, y gozaba el corazón de deleitosos ensueños, al contemplar aquella mujer verdaderamente ideal.

Veía con rasgos de fuego, las delicias de un amor satisfecho; la amarga soledad de un corazón que no ama: la inmensa felicidad de dos seres fundidos en uno, por el estrecho lazo del amor. Pensaba en una pasión, mi constante sueño, que llenase por completo mi vida, que absorbiese todos mis sentidos, que flotase sobre mi ser.

Vivir envuelto en los resplandores de esa pasión purísima, y al cortarse el hilo de mi vida, cuando el ángel de la muerte me cobijase bajo sus fúnebres alas, entregar mi alma saturada de un amor infinito y eterno.

De pronto noté que algo se desprendía de mi ser: sentí un vacío inmenso dentro de mí.

Entonces vi, cual visión fugaz, un límpido destello de luz celestial, transformarse en blanca palomita: revoloteó un instante alrededor de la imagen: acabo, al fin, por besar con su pico los labios de piedra de la estatua y cayó muerta á sus pies.

Al mismo instante por rarísimo fenómeno, se desmoronó la estatua quedando pulverizada.

Por la noche le dijo Dios á uno de sus ángeles: «vete á la tierra y tráeme las dos cosas más hermosas que encuentres en ella».

Y el ángel solo le llevó un pájaro muerto y un bloque de piedra.

ALBERTO MIQUEL.

Olot-29-7-912.

Espectacles

Per no poguer disposar de gaire espai apuntaré lleugerament les notes y en pasaré avia.

TEATRE PRINCIPAL

Día 10 d'Agost. Funció Wermouth, *L'Himne de'n Riego*. L'haviem vista molt més ben feta. L'Ortin exagerat, en Capdevila, aixís, aixís, l'Aymerich trevallant de molt mala gana, no obstant ja li perdono, perque comprenc que les seves *afeccions* d'aquella regió del cos que no es la cara, no'l deixaven estar gaire de bon humor.

En conjunt, ab prous feines acceptable.

Día 11. *Frou-Frou*. Bonica comedia dramática que tingué una interpretació ben ajustadeta, sobretot desde el comens del tercer acte fins a acabar. Hi hagueren escenes en les que'ls artistes estigueren a una altura superior, inclús el Sr. Miquel que, a dir vritat, no acostuma a agrardarme massa. La del final del tercer acte, entre les senyores Xirgu y Faura, ja no's podia desitjar millor. Alló y la mort en escena de la Gilberta, va ser arxisuperior.

Concurrencia, casi ple. Puntualitat bastant a l'hora.

15 d'Agost. *La Dama de las Camelias*. Anunciada a só de bombo y platets no obstant y esser ben coneguda del públic olotí.

El desempenyo va esser forsa rodó tinguent la Sra. Xirgu escenes admirables. Y hem de dir lo de sempre; bé, y no més que bé, perque la companyia per més bona voluntat que tingui es difícil que deixi acabada cap obra en la que hi tre-

valli la Xirgu. Quedan eclipsats els altres artistes y el contrast es massa fort.

El colisseo presentaba bonic aspecte ab, una entrada ple de gom a gam.

SALÓN IDEAL PARK

Per fi el día 15 del corrent pogué inaugurarse, encare que provisionalment, aquest ditxós teatre, posantse en escena les dos zarzueletes en un acte *Ya somos tres y Anuncio*.

La companyia, si es que pot en rigor aplicar-se el nom de tal a mitja dotzena d'artistes sense coro de cap mena, trevallá per agradar y hasta ho lográ, lo qual ho demostraban els aplaudiments que de tant en tant se sentien. Francament; a mí no m'agradá, perqué jo volia cosa millor, però, la vritat, no pot exigir-se als actors més de lo que feren.

La música, bé, com acostuma a ferho el quintet que dirigeix en Pere Casanovas.

Les pelicules que's tiraren en els intermedis foren molt boniques y ben projectades. No podia esser altre resultat siguent la máquina que posseix la darrera creació dintre'l ram.

En resúm un parell d'horettes ben distretes y divertides.

L'entrada a vessar. Tingueren que tancar-se les taquilles per esser materialment impossible colcarhi més gent.

R.

De cala Ciutat

Sessió ordinaria del día 13 d'Agost de 1912

Corresponent a la de la setmana actual, la celebrá el nostre Ajuntament, assistinthi els concejals senyors Roura, Puigdemont, Quer, Tresserras, Collet, Hostench, Bolós y Vidal, baix la presidencia del Sr. Arcalde D. Joan Merolés.

A la veu de quedar oberta la sessió, el Secretari Sr. Daunis, llegí l'acta de l'anteriorment celebrada, la que se aprobá per unanimitat, després de fer constar el Sr. Roura, certes y determinades aclaracions.

Se aprobá la distribució de fondos del present mes.

L'Ajuntament s'enterá d'alguns comptes examinats per les Comissions permanents, demanant el Sr. Quer que's llegissin a poc a poc perque els senyors concejals se puguin empapar ben be del seu contingut.

Un cop van esser terminats de llegir, l'esmentat Sr. Quer, digué que trovaba molt extrany y que no comprenia com dintre hi havia tants comptes de'n Barberí y Ros respectivament, puig trovaba molt injust que haventhi altres fusters y llauers, fills d'Olot y que pagaven la seva contribució, tinguessin d'estar sense feina, menjantsho tot els referits senyors, doncs com que ell sab que hi ha un torn establert pels llauers y per mesos doncs ha pogut observar que sempre el torn del Sr. Ros els seus comptes han valgut quant menys 200 y 300 ptes., mentres que els dels altres han valgut 2 y 3 ptes. no conceptuantho de justicia, demanant per últim que'ls comptes quedessin sobre la taula pel seu examen.

Intervingué el Sr. Roura dient que lo dit per el Sr. Quer, es de raó y tan es aixís que la Comissió de Foment ho té en estudi haventse ja preocupat diferents vegades per organisarho, extenguentse ab un llarc parlament sobre l'assumptc.

El Sr. Puigdemont digué que ell estava completament identificat a lo manifestat anteriorment per el Sr. Quer, y tan es aixís, digué, que conceptuaba ilegal y que la Comissió no podia gastar 500 y pico de ptes., y que d'ara en devant, com a Síndic, no permetria aqueis abusos si no hi ha avants l'acort del Ajuntament. El Sr. Roura, li contestá que efectivament la Comissió de Foment podia ferho, perque l'anterior Ajuntament havia ja conferit encàrrec per portar a

La Gorristería

y Sombrerería de **Juana Bertrán** (del carrer del Carme), s'ha traslladat, al carrer de **SANT ESTEVE, 13.** Especialitat en gorres a mida, com també de **ULTIMA NOVELTAT**

S'ENFORMEN SOMBREROS DE PALLA E IMPERS

cap les obres de la font de Sant Miquel y per aixó se troba el compte de 500 y pico de ptes. del Sr. Ros.

Se acordá quedessin els comptes sobre la taula hasta la sessió pròxima.

Aixis mateix se acordá assistir com de costum a complimentá el vot en la capella de Sant Roc per haber lliurat a la ciutat de la pesta.

El Sr. Roura, pregá que no passés com el día de la benedicció de les aigües que no més hi va assistir un senyor Concejal.

S'enterá per últim el Ajuntament de una sollicitud que la suscriu el Sr. Hernandez, demanant el Teatre per una companyia de sarsuela y opera, per acabat el compromís de la que hi está actuant, obrint un abono de dotze funcions. Se acordá pasés a informe de la Comissió Central.

Un cop acabada l'ordre del dia, el concejal senyor Puigdemont, demaná la paraula y concedida que li sigui, va dir que ell volia parlar de molta cosa, per exemple de policia urbana, y d'altres que anomená, fent referencia als serveis del Municipi en general, posant de relleu tot quant ve succeint en el interior y exterior del Ajuntament y que parlaria sense por y clar, no poguent comprendre, per exemple, com un encarregat dels rellotjes sigui un llauner y que apesar de les moltes multes imposades se escombrin encara y en ple día els balcons, se expolsin matalassos, en greu perjudici de la salut pública, y, en fi, altres coses que se les calla, pero no culpant a la Presidencia, diu que compren en gran manera el grandió trevall que hi ha per portarho a cap.

El Sr. Alcalde li digué que per la seva part ell faria tot quant humanament sigui possible per implantar lo dit y exposat per el Sr. Puigdemont. Y se aixecá la sessió.

*****

CRÓNICA

Galantment convidats assistirem el día de la Mare de Deu a l'inauguració del «Saló Ideal Park». No farem la descripció detallada del local perquè seria feina molt entretinguda y per altre part no faríem més que repetir coses que ja tenim dites varies vegades. Basti solsament fer constar que siguent éll d'una cabuda molt superior a la del Principal, s'hi ha previst tot y s'el ha dotat de tot el confort necessari que pugui demanar el públic més exigent. Bona llum, millor ventilació, asientos com cal y en abundancia, higiene als escusats (water closets ab pous séptics) y sobretot boques d'incendí y aparells «Minimax» pera so focar al moment qualsevol accident que pogués produir-se. La cabina de la máquina cinematográfica separada de la sala de projeccions per paret mixera y construïda per defora del edifici. Donen sortida a la sala d'espectacles set portes que son més que suficients pera desallotjar el local en menos de cinc minuts per ple que estigui.

Ab una paraula; l'edifici respón perfectament al nom de Saló Ideal ab que s'el ha bateijat.

● Trevallant a la fàbrica coneguda vulgarment per can Pixola, dimecres passat, el jove obrer Damiá Castellá tingué la desgracia de que l'engranatge d'una máquina l'agafés per la ma dreta magullantli de tal manera l'esmentada extremitat superior que será precisa l'amputació dels tres dits major, menor y petit.

Els propietaris de dita fàbrica, Srs. Fills d'Artigas, tenen sos operaris assegurats a la companyia Anónima d'Accidents.

Acompanyem al infortunat obrer en sa desgracia y celebrarem que no sorgeixin complicacions que fassin necessaria una operació més important.

● Dimars entre dotxe y una de la tarde l'Igualas, fontaner de les aigües de La Pinya, va ser groserament insultat per un senyor magatzemista veí de casa seva, que's passa per carlí, católic y home de bé, proferint paraules tant injurioses, que hasta no podém transcriure en públic.

Ignorém si el Sr. Igualas ha passat l'assumpto al Jutjat tal com ho hauríem fet nosaltres.

● Com se veu en la sessió ordinaria de nostre Ajuntament, ha sollicitat el Teatre Principal per el 18 de Septiembre fins a Sant Lluc, una nombrosa companyia de sarsuela y opereta.

Tot aixó serán ventatjes aportades a nostre ciutat ab motiu de l'apertura del «Saló Ideal Park» car sense aixó ningú s'hauria mogut.

Veiam si per fi nostre Administratiu consistori determinarà arrendar el Teatre y no permetrà qu'estigui tancat deu mesos y mitj tots els anys.

● Els cartelóns prohibint la mendicitat pública per dintre la població encara tampoc els hem vist fixats en cap entrada d'Olot. La R. O. de 8 de Juny dirigida als Governadors que ho prevé va continuant aquí desatesa.

● Hi ha un subjecte que l'anomenen Xambó y que tot soviat sol vendre a la pexeteria, que ja comensa a ser fastigós ab la seva indecenta manera de parlar.

Dimars passat, perquè unes senyores, en us del sen dret, demanaven explicacions y reclamaven el de poder comprar un determinat peix al preu que estava escrit a la pissarra, y no al que'l referit subjecte arbitrariament imposá al públic en vista de la aflluencia de compradors, se desbocá aquell mal educat individu ab una serie d'insults y groseries capás de fer avergonyir al més insensible.

Convindria que algún empleat municipal hi fos sempre que la pescateria es oberta, o quant menys estigués al local de vigilancia. puig aixís no succehiria lo del altre día; que quant les aludides senyores anaren a portar la queixa es trovaren ab que en el referit local no hi havia ningú.

● El Butlletí Oficial de la provincia de Girona corresponent a ahir va fer vuit dies conté la convocatoria pera proveir, per oposicions, l'escola d'Arts y Oficis de S. Feliu de Guixols.

El programa pera pendre part a les oposicions ens ha semblat qu'es el disbarat més gros que pugui imaginarse puig ell demostra clarament que'l que l'ha redactat o vol passejarse als Guixolencs o no enten una paraula d'art. Creiem no obstant més aixó últim, perquè, que una corporació com la Diputació Provincial de Girona no estigui, en materia d'art, a la altura de les circumstancies se compren perfectament, per la sencilla raó de que a Girona no n'hi ha d'art, millor dit, no hi han artistes. Ni es fácil que n'hi haigi de temps perquè l'escola de dibuix de la capital de la provincia no está montada tal com caldria. Y allá ont no hi han artistes no's parla d'art, no parlantse d'art no hi ha ambient artístic y mancanthi aquestes coses no pot haberhi art.

Ja procurarem ocuparnos en un dels nombres següents.

● Llarc seria d'enumerar els festeigs que durant aquesta setmana s'han celebrat; sardanes tots els dies en el Firal, passa d'Alfons XII y passa de Catalunya; balls els dissabtes en el «Círculo Olotense», y els dies de festa en les societats, «Centre Fontanella», «Industria y Comercio», «Concentración Republicana», etc. Sardanes a S. Roc. Teatres y altres diversions particulars.

Anotém aixó ab gust, car a més de ser una bona atracció de forasters, es també una proba de la nova vida que va emprenent nostra ciutat. Van fugint poc a poc les crisis que dintre d'ella s'hi poguessin dessentrotllar.

● Es veritablement escandalós lo que passa ab els cotxes centrals que fan el servei de la estació a Olot y viceversa. No hi ha día que no succeeixi quiscuna cosa d'anormal y lo que's més trist es que a vegades els passatjers confiats ab el lleterero de *Servicio á domicilio*, queden en terra sufrint els perjudicis corresponents, máxim quant el tren que volen utilizar es l'últim y per consegüent tenen qu'esperar l'endemá a marxar.

Procurin els qui tenen servei de cotxes posar les coses en ordre, perquè de lo contrari ens veurém obligats a pendrer cartes en l'assumpto y senyalar ab el nom y cognóm corresponent els amos dels cotxes que mai arriben a l'hora.

No podria l'encarregat del despaix-central reparar els serveis dels cotxes de manera que no hi hagués ni el més remot perill de perdre el tren? Diém aixó perquè si'l tren que te senyalada l'arribada a les 13'24 sofreix retras, es casi imposible, valense de les centrals per agafar el tren que surt d'aquesta ciutat a les 14'15, ocasionant perjudicis que sería sensible haguesim de pagar, poguent com poden harmonisar el servei en bé dels pasatjers y els mateixos. Avui al tren convindria que'l servei de facturatge es regulés com se deu. No falta sino aquet epilec a n'el tren de fora d'Olot a Girona.

● Ens plau fer constar que'ls autors dels escandols promoguts dies enrera en el matadero públic, dels que'ns ocupavem en nostre última edició, han sigut castigats ab una multa de vinticinco pessetes cada un dels alborotadors. Valgui, doncs, aquesta aclaració per el bon nom del funcionari que estava de servei quant se promogueren els susdits esvalots.

● Es vergonyós lo que passa ab els cassadors. No hi ha día que no entrin a Olot pessés de cassa de aquelles que la veda no permet encara inquietarles. Convindria que la Guardia Civil n'escarmentés fortament an algún d'aquets destructors, perquè de continuar d'aquesta manera ab pocs anys no's trobará ni un conill per medicina.

● Dilluns passat entre vuit y nou del vespre, una verdadera plaga de mosquits va invadir la nostra població. En el passeig del Firal va ser tant forta l'invasió d'aquells insectes que obligá als qui estaven prenent la fresca a abandonarho. La plassa major també s'en vegé molt atacada; tant, que una o dos vegades l'orquestra que hi tocaba sardanes se vegé obligada a baixar del tablado.

Ventura que a les tres o quatre hores ja havien desaparegut casi per complert.

● Hem vist ab gust que la reunió tinguda la setmana passada en el «Círculo Olotense» relativa a la construcció d'un Camp d'Sports, de la que donavem compte en nostre darrer número, hagi tingut com a consecuencia immediata el comensament de les obres pera que per les properes festes del Tura puguin inaugurarse ja algunes seccions de les moltes que segons tenim entés se compondra.

Els terrenos destinats pera aixó son de propietat de D. Enric Batlló y llindan ab el passeig de S. Roc después del vulgarment nomenat Pont de Ferro, y els Sports serán entre altres Skating, Foot Ball, Lawn Tennis, Camp de tir, y una pista pera bicicletes. Dilluns passat comensá a treballarhi una brigada d'una trentena d'operaris.

EMPRESA FUNERARIA LA SOLEDAD

Servicio permanente.
Traslados á provincias y al extranjero.
Se asisten y velan difuntos.
Se confeccionan hábitos para los mismos.
Se enlutan habitaciones y cámaras mortuorias.
Venta de coronas y de urnas para restos.
Esquelas mortuorias y servicio para todo lo concerniente al ramo de pompas fúnebres.

Economía verdad en los precios.

1 Calle Bellaire, 1, OLOT

NOTA: Aviso importante: Los ataúdes mas sencillos que esta empresa construye para Adultos son pintados en negro guarnecidos con cintas violeta y para Párvulos son empapelados y guarnecidos en blanco sin alteración de precios de lo que pagan á los carpinteros por la caja.

Imp. de P. Aubert. Carme, 11—OLOT

Jabonera higiénica

JABON LIQUIDO ANTISÉPTICO PARA TOCADOR
HIGIENE, PULCRITUD Y ECONOMIA
Depositarío en OLOT: EMILIO CASALS Y PLANAS

